

BİR TÜRKİYE TABLOSU

Ertuğrul YEMİŞCİOĞLU

Elektrik Mühendisi
EMO Ankara Şubesi 22. Dönem Yayın Kurulu Üyesi
ertugrul.emo@gmail.com

Zaman hızla aktı. Sevgili Kenan ÖZGÖR'ün vefatının üzerinden bir yıl geçti. Anısına yazdığım bülten yazısında, “Kenan’a karşı sorumluluklarımız var, bıraktığı işleri tamamlamak var, güzel ahlakını, dostluğunu paylaşmak var, bir de can alıcıya ağız dolusu sitemimiz var.” demiştim. Ancak ifadelerimde ve yazının çerçevesi içinde bulunması gereken “eksiklerim” vardı. Duyguları ifade edebilmek öyle kolay yaptığımız işlerden değildir. Hele kalemi benimki gibi işlek olmayan biri için hiç kolay olmuyor. Not alma alışkanlığım yok, yanımda her zaman kağıt kalem taşıma alışkanlığım yok. Yaşadıklarımızı, duygularımızı, aynıyla tekrar duyumsarım zannediyorum. Ancak zekasına ve hafızasına güvenen herkes gibi ben de bu zenginlikleri es geçiyorum, saklayamıyorum. Bu yazı, eksiklerimi azaltma, “Bir Türkiye Tablosu” çerçevesinde ADMMA 77 girişli gece öğrencilerinin resmini görünür kılma çalışması olacaktır.

Geçen yılki çalışmamda sınıf sorumlusu olduğumu yazmıştım. Bu pozisyon bir atama, itekleme şeklinde gerçekleşmiyordu. Arkadaşlarıyla, sınıfıyla, ülkesiyle ilgili kaygı duyan, duyarlılığı olan herkes bu sorumlulukları gönüllü üstlendi. Bana da kimse, “burası senden sorulur” demedi. Bizdeki tam anlamıyla “sorumluluk”du. “Reis” benzeri emir-komuta, hiyerarşi, güç-kuvvet, şiddet-zor öğeleri içermezdi. İşler bu çerçevede gelişince, okul bittikten sonra da, arkadaşları arayıp sordum. Hepsinin birbirinden haberdar olmasını sağladım. Evliliklerimizden, doğum ve ölümlerden, mesleki çalışmalarımızdan haberdar olduk. Oda seçimlerinde buluştuk. Hem oy kullandık, hem de anılarımızı canlı tuttuk. EMO gecelerinde buluştuk, eğlendik. Ankara’da yaşayan arkadaşlar, üçerli-beşerli ev gezileri yaptık. Pasta börek partileri bazen çayla, bazen de bir-iki kadeh rakıyla şenlendi. Çocuklarımızla ilgili tecrübelerimizi paylaştık. Günlük yaşamı konuştuk. Emeklilik hayali kurarken yıllar çabuk geçti, emekli olduk. Bu dönemde yılda bir-iki kez Pazar kahvaltılarında buluşuyorduk. Gurubumuz daha da büyüdü. Artık çocuklarımızla

ADMMA 77 Gece öğrencilerinden

Mustafa ERDEN

Mehmet GARİP

M.Ali BİRDOĞAN

Kenan ÖZGÖR

*Şimdi aramızda değiller. Anılarını
yaşatacağız...*

birlikte 30-35 kişilik kahvaltılar organize ediyoruz.

Son bir yılda iki kere daha toplandık. Baş davetlimiz Kenan ÖZGÖR ailesi oluyor. Sağolsun, eşi ve kızı da toplantılarımıza katılarak bizdeki Kenan hasretini azaltmamızı sağlıyorlar. Arkadaşımızın vefatından sonraki ilk buluşmamızda, önceki yıllarda kaybettiğimiz üç arkadaşımıza dair anılarımızı tarihe not düşelim, anılarını tekrarlayalım, kendilerine sevgilerimizi iletelim önerisi gelmişti. İşte bu toplantıdan sonra arkadaşlarımızla ilgili anıları, arkadaşlardan tekrar anlatmalarını istedim. Elimizdeki resimleri taratmak üzere topladık. Eski notlarımız arasında saklanan gazete ilanlarını bulduk. Yaklaşık 40 yıllık “ADMMA 77 Gece” öğrencilerinin yaşamlarının; ülkemizin, insanımızın, mühendislerin yaşamları toplamının tam bir özeti olduğunu farkettim. Bu özeti ben yazıyorum, siz karar verin, büyük tablonun küçük bir fotoğrafı olup-olmadığına.

Mustafa ERDEN (...-1978)

Mustafa İzmirli bir arkadaşımızdı. Meslek lisesi mezunuydu. EGO’da (O yıllarda Ankara’da elektrik işletmesini yapan belediyenin ilgili birimi) teknisyen olarak çalışıyordu. Neşeli, cana yakın, sosyal bir arkadaşımızdı. Sınıfla çabuk kaynaştığı gibi, arkadaşlarla dostluğumuza maya çalmıştır diyebiliriz. Birinci sınıfın sonunda Kadir NAZLIGÜL, Abdullah ÖKTEM, Metin YAYCILI ve bir arkadaşıyla birlikte, 78 Eylül’ünde İzmir fuarını gezmek üzere, Mustafa’nın ailesinin yaşadığı Altındağ semtindeki evlerine misafir olmuşlar. Mustafanın motor merakı varmış. Bu gezi günlerinde Kadir’le birlikte giderlerken Mustafa motoru devirmiş. Bereket ki küçük sıyrıklarla bu kazayı atlattmışlardı, ama korkmuşlardı da. Sonra okul açıldı, gece dersten çıkışta, toplu halde çıkış yapan sol gurubun üzerine üst katlardan bomba atılmıştı. Bu nedenle okul bir yıl kapatılmıştı. Mustafa bu korkuyu da yaşamıştı. Günler geçiyor, bir yandan da işe gelip gidiyordu.

Ülkemiz insan kıymeti bilmez, iş güvenliği kültüründen yoksun, vurdum duymaz, kaderci zihniyetinin kara ağlarına Mustafa da takılmıştı. Gece nöbetinde Maltepe bölgesindeki bir trafoda meydana gelen elektrik kesintisi ihbarı üzerine trafonun bulunduğu yere girdi. Ölüm. Oraya girerken korkmuş muydu? Bilinmez. Böyle güzel insanlar, gençler, böyle ucuza gitmemeliydiler. Bu ölümlerin işin fitratında olduğunu düşünenler, zannedenler, ucuzcular, kaderimizi değiştirmek ellerimizdeyken, tekniğin gereklerini yerine getirmek varken, olaya vurdumduymaz yaklaşan herkes Mustafa'nın sonunun sorumlusudurlar. Bizim nezdimizde iş kazalarında ölen, iş güvenliği kurbanları, canlarımızın simge ismi Mustafa'dır. Biz her iş kazası haberinde, "güvensiz iş" katliamlarında önce Mustafa'yı hatırlayacağız.

Mehmet GARİP (1956-1983)

Garip hoca Çanakkale Ezineli'ydi. Öğretmen okulu mezunuydu. İlkokul öğretmenliği yapıyordu. Mühendis olmaya karar vermişti. Bal rengi gözleri vardı. Minyon yapılı, kibar, sakın bir arkadaşımızdı. 78'de okul kapatılınca öğretmenliğe geri döndü. Ankara'ya yaklaşık 80 km mesafedeki Gündül ilçesi Avşar Köyü'nde tek derslikli köy okulunda öğretmendi. Oraya atanmadan önce Siyasal'ın arkasında, kendisi gibi öğretmen okulu çıkışlı arkadaşlarımız Ali PARMAK ve Ali TARHAN'la (Cikcik Ali) aynı evi paylaşıyorlardı. Garip

hoca ile Parmak hoca, sınıfın en küçüğü cikcik Ali'ye hem gözkulak olup abilik yaparlardı, hem de evde yarattıkları ortak yaşam ortamında destek olurlar, genç arkadaşlarının yalpalamasını önlerlerdi. Biz Ankara'da ailesi ile yaşayanlar Cikcik Ali'ye yemek fişlerimizi verirdik. Bu dayanışma ortamında, o evde biraraya gelir, sınavlara hazırlanırdık. Bilenler bilmeyenlere bilgilerini aktarır, daha önceki dönemlerde çıkmış sorular çözülür, kopyalar hazırlanırdı. Bazen de proje ödevlerinde, grup birlikte toplanır, projeler yapılır, teslim edilmeden önce, proje üretimine katılamayan grup üyelerine proje anlatılırdı. Yanlış hatırlamıyorsam 82 Haziran sınavları öncesi Ali PARMAK, M. Ali BİRDOĞAN ve ben Garip hocanın Avşar Köyü'ndeki lojmanına misafir olmuştuk. 6-7 öğrencili birleştirilmiş sınıfında Garip hoca öğrencilerine ödevlerini verir, sonra

birlikte çalışmaya devam ederdik. Ankara-Gündül yolu üzerindeki Avşar Köyü'nü, baharın yeşilliği içindeki üzüm bağlarını, Garip hocanın öğrencileriyle arasındaki sevgi üzerine kurulu ilişkilerini hep hatırlarım. Daha sonra Mehmet GARİP hoca, ulaşımı daha kolay diye Ayaş ilçesi merkezine tayinini aldırılmıştı. Yine yanlış hatırlamıyorsam Ayaş Yetiştirme Yurdu'nda öğretmen olmuştu. Oranın yerlisi bir kızla nişanlanmıştı. Ben 83 Şubat'ta mezun olmuştum. İlişkilerimiz eskisi kadar yoğun değildi. Ani bir ölüm haberi aldık. Aldığı bir ilaç sonucu midesindeki köpüklenme, nefes almasını engellemişti. Boğulma nedeniyle ölüm haberi inanılır gibi değildi. Başkente 50 Km. mesafedeki yarım saatlik yoldan arkadaşımızı hastahaneye yetiştirememişlerdi. Yine insan canının kıymetsizliği, bu sefer de sağlıkta ihmal ve organize olamama sorunu olarak beynimize çakılmıştı. Sağlık sorunlarını başkalarından duyuyorduk da "bizim başımıza gelmez mi?" zannediyorduk. Avşar Köyü İlkokulu'ndaki o çocuklara sevgi ve şefkatini esirgemeyen Garip hocayı, nasıl bir yavaşlık ve vurdumduymazlıkla harcamıştık. Ertesi yıl mühendis olacaktı. Bu yatırımı ve emeği nasıl heba ettik? Soyadı garip olduğu için mi sahipsizdi? Biz, her canımız yandığında sağlık sorunu yaşayan/yaşatılan her olayda Mehmet hocayı hatırlayacağız. Bu düzende her garibin sağlık sorunlarıyla boğuşmaya mahkum edilmiş olduğunu unutmayacağız.

M.Ali BİRDOĞAN (1959-2005)

Adanalı, yakışıklı, esmer, hızlı çocuk, uyanık Çukurovalı. Öğrencilik yıllarında yakın arkadaşlığımız oldu. Birlikte yaşadığımızın dışında, ayrı bir dünyası, hayalleri vardı. Ev arkadaşları evdeki rujlu sigaraların kimin marifeti olduğunu yıllar sonra tahmin edebilmişlerdi. Kalabalık bir ailesi vardı. "Babası ne iş yapar? Abilerinin meslekleri neydi?" bilmezdik. Herhalde ailesi ile ilgili konuşmak istemezdi. Yalnız, kardeşlerin farklı uçlarda siyasi eğilimleri olduğunu biliyordum. Aile içinde bir yarılma yaşıyordu. "Harçlığını kimden alırdı?" bilmezdik. Hemşehrisi Medinede bilmezdik. Mali'ye kızdığı zaman da "ben Adanalı değilim" derdi. Evet, biz ona Mali diye de seslenirdik. Dersleri pek iyi değildi. Geriden veremediği dersleri vardı. Sevgi ile 1982'de evlendi. Eskiden birlikte ders çalışır, sınavlarda yardımlaşırđık. Evlilik sorumluluğunu da alınca ilişkilerimiz gevşedi. Aradan yıllar geçti. "Okul bitti" dedi. 1990 yılında bir mimar arkadaşı ile birlikte Nevzat TAŞCI arkadaşımızla ortak olarak Tunalı Hilmi Caddesi üzerinde bir mimari büro açtılar. Arkadaşlarımızın piyasaya atılmasından memnun olmuştuk. Ankara'daki sınıf arkadaşları ile birlikte açılış kokteyline de gitmiştik. Aradan bir yıl geçti-geçmedi, büro kapandı. Mimar arkadaşı ile

birlikte M.Ali de sahte diploma kullanmışlar. Okulu bitirememişti. O aralar boşandığını da duyduk. Ondan sonra ver elini maceralı hayat. İyi giyinirdi, ikna edici konuşurdu. Ankara'ya geldiğinde, benim, Ahmet Lebib BÜYÜKEREN'in yanına uğrardı. Adana'da Tarsuslu Apo'ya (Abdullah ÖKTEN) sık uğrardı. Beni sevdiğini farkedirdim. Bana hiç yük olmadı. Ancak Apo'ya sıkça uğrar, geçmiş yılların hatırlarını, hemşerilik kredisini sonuna kadar kullanır, sabrını sıklık test ederdi. Biz de Ahmet'ten, Apo'dan, Metin YAYCILI'dan maceralarını ve yöntemlerini dinler, geyiğini yapardık. Bana sınıf arkadaşlarımızın nerelerde, hangi illerde çalıştıklarını sorardı.

Ertesi gün o arkadaşları arar, Mali gelirse dikkatli davranmalarını tembih ederdim. Ancak, hiçbirimiz Mali ile ilişkimizi kesmeyi düşünmedik. 2004 yılında EMO'da yanıma geldi. SMM eğitimine kaydını yaptırdı. Mali'nin bana şaka yaptığını düşündüm. Döne döne sorguladım. Af yasası ile döndüğü okulda fark derslerini vererek 2000 yılında mezun olmuştu. Adana'da büro açacaktı, belgesini çıkardı. Birkaç ay sonra ölüm haberi geldi. İnanmadık, şakacı arkadaşımız yine bizi şaşırttı. Apo'yu aradım. Haberi doğruladı. Nasıl olurdu? Her seferinde feleğe çalım atmak için maç organize ederdi. Bir kez daha çalımını atmadı. Anlaşılan bu kaldırılabilir bir yük değildi. İntihar etmişti. Apo, şaka olasılığına karşı birkez daha ortalığı yokladı. Bu kez çok ciddiydi. Aramızdan ayrılmıştı. Neydi bu düzenin gözlerimizi kamaştıran bu ışıltısı? Neden onun da her şeyden bol bol kısmetine düşmüyordu? O da akıllıydı, kafa patlatıyor, akıl yoruyordu, kısa yol arıyordu. Kısa yolda kısa devre yaptı. Bu hamallığı yapana kadar, hayatın yükünü çekene kadar, çözümü bu diyarı terketmekte buldu. 77 gece öğrencilerinin hayat macerasında onun payına bu son düştü.

Kenan ÖZGÖR (1960-2014)

Sevgili arkadaşım. Geçen sene sana dair duyularımı yazmaya çalışmıştım. Zaman ne çabuk geçti? Bir yıl sonunda seni yeniden anıyoruz. Ama aynı zamanda sanki yıllar oldu. Bu ayrılığın içine ne çok şey sığdırdık? Bu yıl senden önce kaybettiğimiz arkadaşların da anısına birşeyler yazdım. Belki böylece anılarımızı birleştirerek yıldızlı diyarlarda da birlikteliğinizi sürdürürsünüz. Belki de bizim burada yaptığımız gibi siz de orada toplaşıp, bizleri anarsınız. Geçen sene defin töreninde orada

Resimdekiler Soldan Sağa, Yemişcioglu, Birdogan ve Yalcin aileleri.

olamamıştım. Sonbaharda Ankara'ya döndüğümde arkadaşlarla topluştık, senin çocuklar da vardı. Eskileri konuştuk hal hatır sorduk, acılarımızı paylaştık. Bayramda birlikte annene ziyarete gittik. İlkbahardaki kahvaltılı toplantıda resimlerimizi getirdik. Gençlik resimlerimiz üzerinden anılarımızı yeniledik. Nazlı'nın Milli Takım Sporcusu oluşunu arkadaşlarla paylaştık. Gururlandık. Emeklerin boşa gitmiyordu. Ölüm yıldönümünde annen, abilerin, yeğenlerinle birlikte meslektaşlarımız mezarının başında toplandık. Başkan Ebru duygulu bir konuşma yaptı. Anılarımızı anlattık. Babanın yanına defnedilmişsin. 7 yaşında kaybettiğin babanı çok mu özlemiştin? Yoksa ağabeylerinden

önce yer kapmak, babanın yanına yatmak istemiştin. Babanı erken kaybedince özlemi de fazla mı oluyordu? Ne çocukça birşeydi? Seni döndürmeye imkanımız yoktu da, seni sevdiğimizi söylememize engel mi var? Senin ve Ataman KINIŞ anısına EMO'da hem konuştuk, hem uygulandık. Düzenlenen panelde nükleer üzerine topluma söylenen yalanlar anlatıldı. Sen de yalanı sevmezdin. Aynı senin derslerindeki gibi sorular sorduk. "Nükleer istemiyoruz" dedik. Senin çalışkanlığına yakışan bir etkinlikti. Umarım faydası da senin derslerindeki kadar çok olur. Dilerim ki, EMO TV'den yayınlanan anma etkinliğini izleyenlerin sayısı senin eğitimine katılanlar (yaklaşık 1500) kadar olur.

Nazlı'nın bu yıl A Milli Takımı'na gireceği yarışma tarihini ipe çekiyoruz. Bir de önümüzdeki yıl şu üniversite sınavını halletsek. Başta da söyledim, seni kaybettiğimiz sanki yıllar oldu. Hâlâ yerine bir yapı denetim eğitmeni yetiştiremedik. Çalışkan, sorumluluk sahibi, dürüst, duygulu insan! Bak işte hala müteahhitte, taşeron mühendisin çelişkileri devam ediyor. Bak işte "iflastakiler", nasıl olsa bir yardımsever çıkar da sorunlarına el atar rahatlığında, EMO'da eğitimler devam ediyor. Bazı yapı denetimciler cesaretle ve sorumsuzca belge kullandırmaya devam ediyor. Nazlı'nın Milli Sporcu oluşunu geciktirenler hâlâ ortalıkta. Hayat devam ediyor, ancak sen yoksun. Sen "Hayatında yalnızca kendine haksızlık yaptın".

Mustafa ERDEN, Mehmet GARİP, M.Ali BİRDOĞAN, Kenan ÖZGÖR;

Sizler bu ülkenin zenginliklerisiniz. ADMMA 77 girişli gece öğrencilerinin resmini sizler renklendiriyorsunuz, aydınlatıyorsunuz...